

yfirsjón minna gagnvart þér etc öðrum herra í heiminum, þá hefi ég
betta þau að fullu með því sem fram yfir er „hundsgjöldin“. Eða eigum við
ekki að binda þetta fastmálum? Sigridur gamla sagði: „Sú þú
nú yfirsjónin verid, að hún verdi ekki beth með einu marki, en það er
best að það sé úr svo, og að það gjaldi þó að einu fyrir þó nastu.“

Þótt þessu mánuðum síðar vadi Gudmundi það á, að eignast barn
með dóttur Sigridar, en það var sú yfirsjón, sem Gudmundur hefdi ekki
fengið að bota fyrir, eftir á, hvortí með peningum úr öðru og vadi nú
Sigridur gamla að minnast þess, þó í Kyrbog vori, með sárrí grani
að Gudmundur átti inni hjó henni eitt mark í peningum, sem hann
hafdi greitt henni, fram yfir hundsgjöldin, með þeim fyrirvara að það
ekki að hvíttu fyrir nastu yfirsjón hans gagnvart henni, hvar sem hún
vori, nida hafdi Sigridur augur satir heft á hann, síðan svo var nú
sanið milli þeirra. Vítanlega vadi Gudmundur að fara úr vinstinu
nasta vor.

Einhverntíma var Sigridur að atyrda föður sínu fyrir það, að hann
hefdi ekki sett þor systurnar til mennta og sagði:

„Það stendur áttuvisi á umr upplöti þessara stúlku (sem hún nefndi)
þó ekki eigi hún ríka menn að, en með upplöti okkar systuranna: Hún
hefir fengið að bota margt og mikil til minnis og handa, en þú, sem
þó erst talinn ríkasti maður hér aðneis, légt þér ríðja, að láta okkur
heika okkur að þér í upprættinum á honna atker á klakstotum
og hrossleggjum úti á ísum, ja fastgjött þeu úd, sem boon, gátum
stundid úr úr barnum; þetta er nú all sí menntum sem þú légt
eftir okkur.“ Þessu svaradi Jón ríki, fadir hennar, þannig:

„Þetta vildu þid.“

Þor var nágranna kona, Sigríður gamla á ^{Vestrá} Rappstöðum og Fugiljórg
 yfirseturkona í Eystrí-Rappstöðum, kona Sigríðar sem var bróðir Þormundar,
 þess, en áður var þessi og konan þessu eltri ávalt sem best samar, en þó
 hittuð, nágrannakonur. Sigríður las mikið í biblíunni og hefði
 hana ávalt afna fyrir framan sig í bardi þess er hún sat við, við vinnu
 sína. Var hún þá vorð að stírknota til þess, hvar Sírak eða Saló-
 mon segur um þá hluti er nú var rath.

Ein hveigja sína sem oft var þess Fugiljórg til Sigríðar og lotud þess
 þó um idjusemi og leti. Sigríður segir:

"Það er enginn vinnu sem þú hefir með höndum, að fara til fráb og
 taka í móti skotnum; þú ert aldrei heima og sérd stírknotur um
 heimilid sem þú ert húsmaðir á. Þú ert að hafa það einu og óg, að
 sitja við vinnu þína og lesa í biblíunni á meðan."

"Og ég sé nú eltri mikið gagn að þess," segir Fugiljórg, "ég held að það
 vori nú eltri áttum þessum hant, þó þér sé það."

"Já, þanna kemur það," segir Sigríður. "Salómon segir í einu
 st ad, það er heimforast matti upp í þig og þína líka: Letingius
 segir: Það er ljón úti fyrir, og kynni að verda dreymur úti í gófum."

"Eg kann nú eltri mikið í þessu bók," segir Fugiljórg, "en þó svo
 mikið, að Salómon segir líka: Petri er vist í horni á húspaki, en
sambúid við þrasgjarna konu."

Sigríður vituadi aldrei framari Salómon eða Sírak, þó hún
 elti viddal við Fugiljórgu eftir þetta.

Sigríður mun hafa dáið í árinum 1880-1890 og þá orðin fjögguul.
 Hún var fríleikskona hún meöta og hafðinglegri svo þess konu, hefi ég
 eltri séð. Þó hún vori frúkona mikið, var hún fjálslynd í frúar-

Stodnum, sem bær sógr á því, að hún fella brátt niðlaug mestur á
sér. Páli Sigurdsoni (föður konu Pálssonar og Þórunnar Lárusdóttur), fyrir hann-
ingur hans, sem þó var mestur styrkurur, meðan hann var prestur
í Gaulverjaból.

Sigríður var elst af þremur döttrum Jóns ríka í Breiðhólsum, en allar
héru Sigríður. Ein þeirra giftist Sveini nokkrunni á Þegfjörnum í Straum-
geardis kirkju og voru þau foreldrar Jóns annars Sveinssonar, sem lengi bjó
hér í Þegfjarvík og dáiinn er fyrir S-Gárum. Friðleikur madur og allkunnur
hér í þessu höfðingi og góða munngegnir við alla. Yngsta Sigríður
giftist Adolfi Peterseni í Skólshópi og voru þau afi og amma Ónna
Konu minnan. Sigríður þessi var allkunnur góðdátur, samstalladur höfðingi
í hund og atkomu ^{íð. þess} að allri hjálpsenis við menn og djör.

Sigríður í Róstsstöðum eignast þess börn:

1. Jón eldra í Róstsstöðum, giftur Kristínu Jónsdóttur frá Vörðaból og var
heimsil: þeirra eitt hið afþakkaðasta haussnar- og glöduddar-heimil þess
eystra.
2. Jón yngri, þannu en drukkandi af ofþekktu fram undan Róstsstöðum 1872.
3. Sigríði, konu Þorbjarnar í Ósmyrnunni, þeirrar en Gudru. Sigríður um átti barnið með,
en þau voru afi og amma Ána Sigurdssonar frá Kirkjubæjsskoti og fjölda þess
mannu hér í landinu.
4. Gudríði, konu Halldórs Steins dóttur í Þjótskólum
5. Gudlaugu, konu Magnúsar Hannessonar í Þauptöðum
6. Þísta í Eystrí-Róstsstöðum, giftur Ónna Jónsdóttur frá Vörðaból og eystru
Kristínar konu Jóns bráðar hans í Veitri-Róstsstöðum.

Öll voru þessi börn framúrskarandi myndarleg og grínd vel og heimil
þeirra hópas um sig fyrir myndar heimil: og vel afund.